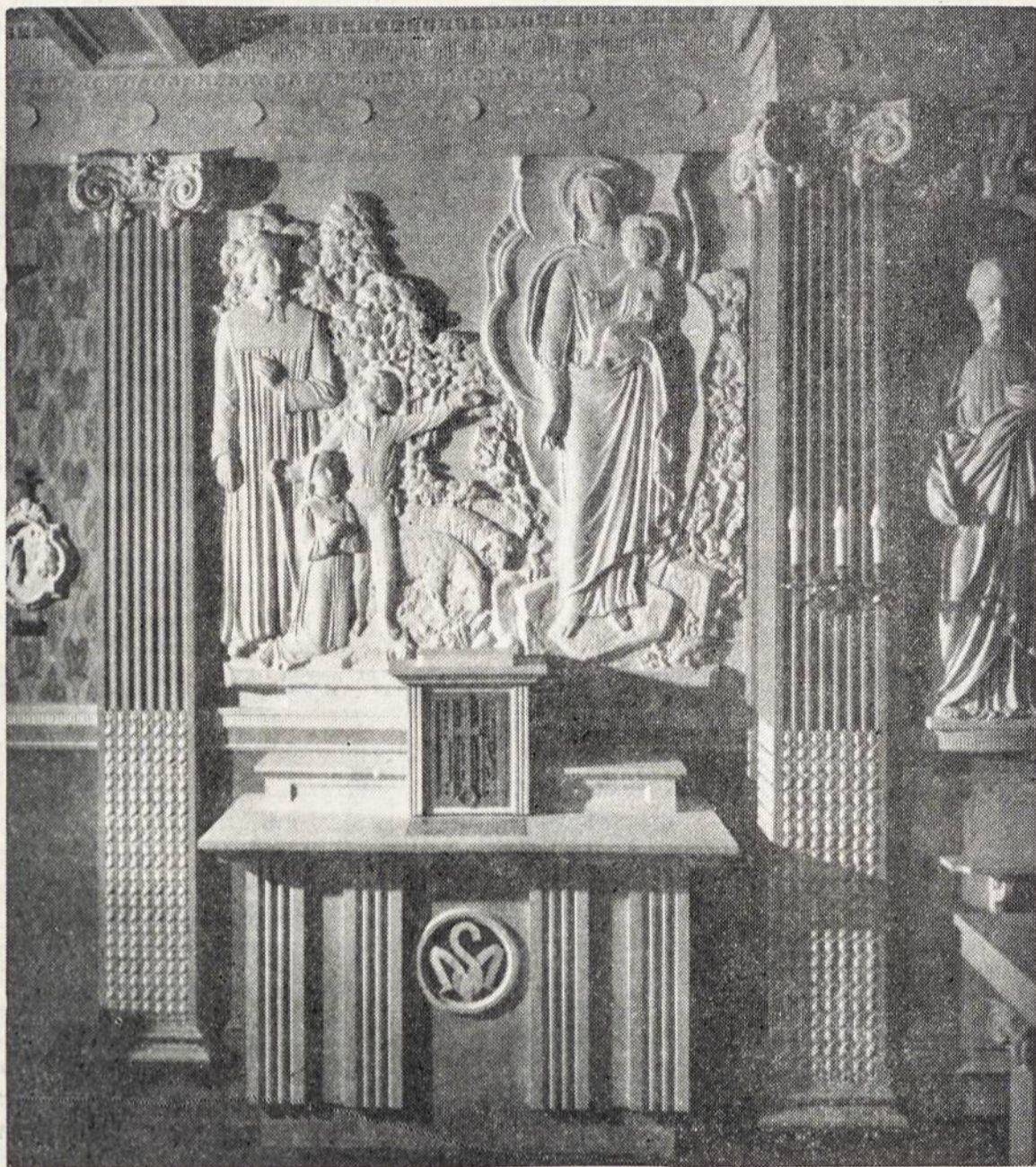

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Siluvos Sv. Marijos altorius Marianapoly

Evanġelija

Šv. Mato 22, 1-14

ANUO metu: Jėzus kalbėjo vyriausiems kunigams ir parisiejams prilyginimais ir tarė: Dangaus karalystė panaši į žmogų karalių, kurs kėlė savo sūnui vestuves. Jis siuntė savo tarnus pašaukti pakviestųjų į vestuves, bet jie nenorėjo ateiti. Jis siuntė kitus tarnus, tardamas: Sakykite pakviestiesiems: Štai, aš paruošiau savo pokylį, mano jaučiai ir mano peniukšliai papjauti ir visa paruošta; ateikite į vestuves. Bet jie tai nieku vertė ir nuėjo sau, vienas į savo ūkį, o kitas į savo prekybą; kiti nutvėrė jo tarnus ir išniekinę juos, užmušė. Tai išgirdęs karalius susirūstino ir, nusiuntęs savo kariuomenę, išžudė anuos galvažudžius ir jų miestą sudegino. Tuomet jis tarė savo tarnams. Vestuvės, tiesa, paruoštos, bet pakviestieji buvo neverti. Eikite tat į kryžkeles ir ką tik rasite, šaukite į vestuves. Jo tarnai, išėję į kelius, surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir vestuvės buvo pilnos sėdinčiųjų už stalo. Karalius įėjo pasižiūrėti

Lekcija

Efez. 4, 23-28

BROLIAI: Atsinaujinkite savo išmąnyto dvasia ir apsivilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume. Todėl, atmesdami melą, kalbėkite kiekvienas savo artimui tiesą, nes mes esame vieni kitų sąnariai. Jei rūstinatės, tai nenusidėkite. Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės. Neduokite vietos velniui. Kas vogė, tegul jau nebevogia; teužsiima verčiau darbu, dirbdamas savo rankomis, kas gera, kad turėtų ko suteikti kenčiančiam skurdą.

sėdėjusiųjų už stalo ir, pamatęs tenai žmogų, neapsivilkusį vestuvių drabužiu, jam tarė: Prieteliau, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvinio drabužio? Jis tylėjo. Tuomet karalius tarė tarnams: Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį laukan į tamsybes; ten bus verksmo ir dantų griežimo. Nes daug pašauktųjų, bet maža išrinktųjų.

Kas be Tavęs...

Zig. Gavelis

Puošiasi kaštanais didmiesčių alejos,
Parkai ir šventoriai dievnamių senų.
Padalintą širdį nerimas užlieja —
Išsakyti skausmo pas Tave einu.

Prie sodybos kelio smūtkeliu Tu rymai,
Pro Tave išeinant laimino mama.
Spaudžiau saują žemės iš šviežaus arimo
Prisiekiu: — Nubūsi niekad svetima.

Daug praėjo metų, daug praeiti gali,
Daug kartų kaštanai dar uždegs gatves.
Kas suras man kelią į Tave, smutkeli,
Kas be Tavęs, Dieve, tėviškėn parves?

Spalio (Oct.) 3, 1953

33-ti Metai No. 40

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Apie Krikščionišką Mokslą

“Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs” (Mato 28, 19).

“Eikite” Kristus pasakė. Bažnyčia ir eina. Jos siunčiami misijonieriai keliauja į tolimiausius kraštus, eina per išdžovintus tyrus, per pavojingus miškus, perplaukia plačiausius vandenynus, skverbiasi į laukinių tautų tarpą, ir visur neša išganymo žodį, — Kristaus Evangeliją. Jie kenčia karštį, šaltį, troškulį, alkį, nuovargį ir skausmus; dažnai net ir savo gyvybę atiduoda už Kristaus mokslą.

“Ir Mokykite”, toliau kalbėjo Kristus. Bažnyčia moko visur ir visuomet. Ji moko ne tik susirinkusias į Bažnyčia minias, bet visur, visame gyvenime, kiekviename žmogaus žingsnyje. Kunigai eina į gyvenimą ir moko žmones, ištiesia savo pagalbos ranką ne vienam šioj žemės kelionėj klaidžiojančiam žmogui ir atveda jį į tikrąjį sielos išganymo kelią.

Bet, dėja, buvo ir yra daug tokių kurie nenori paimti tą ištiestą pagalbos ranką, nenori keliauti tikrojo gyvenimo keliu, bet vieton to nori tamsoje it gyvuliai gyventi. Mat, tiesos idėjos, žodžiai niekada nepatinka tamsos gaivalams, visuomet jie jas atmeta. Todėl ir tiesa turėjo sunkiai skintis sau kelią per tamsą į šviesą. Istorija mums ryškiai parodo šią sunkią tiesos kovą.

Kristus trėjus metus skelbė savo tiesos mokslą, skelbė prieinamiausiu būdu, dažnai patvirtindamas savo mokslą stebūklais, bet sukietėjusios žmonių širdys Jo mokslo nepriėmė, ir jį viešos tvarkos ardytoju paskelbė ir mirti nuteisė. Tie veidmainiai fariziejai, žydų tautos vadai, mokslininkai, tautiškumo skraiste prisidengę Evangeliją atmetė.

Pirmais trimis amžiais tiesa turėjo slapstyti požeminiuose urvuose — katakumbose. Tiesos skelbėjai, į tiesą tikintieji buvo žiauriai kankinami ir žudomi. Tačiau Kryžius nugalėjo tamsą, išėjo iš urvų ir Romoje (urbi et orbi) miestui ir pasauliui — paskelbė naująją erą.

Kristaus gyvenimas šioj žemelėj teikia mums ryškiausį pirmosios Katalikiškosios mokyklos pavyzdį. Jis visur, kiekviename savo žingsnyje, kiekviename savo veiksmo ir žodyje mokė žmones. Kristus mokė namuose, kryžkelėse, mokė iš laivelio išplaukęs į ežerą, mokė samaritetę, sutikęs ją prie šulinio, mokė ir šventovėje. Ir ant kryžiaus mirdamas paskutinį kartą. Jis pats mus mokė tą pačią pagrindinę savo mokslo tiesą: “**Ko nenorite, kad jums kiti darytų, ir jūs to nedarykite kitiems; o ką norite, kad jums kiti darytų, ir jūs kitiems taip darykite.**” Tai yra broliškosios meilės taisyklė pagal kurią Kristus liepė visiems žmonėms gyventi.

Apaštalai ir pirmieji krikščionys uoliai sekė Kristaus pavyzdį ir visur ar tai žodžiu ar darbu ar raštu skleidė tiesą. Jiems gi viena didžiausių krikščionybės skleidimo priemonių buvo gyvenimo pavyzdys. Net stabmeldžiai turėjo pripažinti, kad krikščionys teikė jiems švaraus gyvenimo pavyzdį; turėjo pripažinti, kad visi krikščionys gyveno kaip broliai ir sesers. Didžiausias jų turtas buvo Dievas, Dievo meilė; ir tas jų turtas savo neužgęstančia šviesa degė jų širdyse.

Ar manote, kad pirmieji krikščionys stovėjo tarp šventovių durų ir laukė atvykstant pagonių prašant krikšto? Ne! Jie ėjo kaip žvėjai į banguojančią pasaulio jūrą sielų žvejoti. Iš Kristaus gautąją šviesą jie neslėpė katakumbose, bet tų laikų klaidos aptemdytą pasaulį nušvietė išganymo šviesa. Jie gi uoliai

sekė Kristaus pėdose ir skleidė Jo mokslą į visus žinomo pasaulio kampus.

Dabar pažvelkime į šių dienų pasaulį. Ką mes ten matysime. Dvasios atžvilgiu rodos kad viskas tvarkoj. Žmonės garbina Kristų, stato Jam puikias Bažnyčias, švenčia Jam pagerbti šventes, meldžiasi į Jį. Tačiau Jo mokslo sekti nenori. Mes vadinamės krikščionys, tai reiškia Kristaus mokslo sekėjais. Bet ar mes uoliai sekame Kristaus mokslą? Ar mes galėtumėm pasaulin jį skleisti savo pavyzdžiu kaip pirmieji krikščionys? Sakau jums, kad ne! Tik pažiūrėkime kiek pas mus pykčio, neapykantos, šmeižto, keršto! Yra tokių, kurie dedasi dideliais Kristaus mokslo žinovais, Jo sekėjais, kurie kitus laiko nusidėjeliais nosis užriete žiūri į juos iš aukšto, bet pažiūrėkime kiek juose pykčio, neapykantos, kerštingų minčių. Juos galima palyginti į fariziejus, kuriuos Kristus pavadino karstais virše pabaltintais, o viduje nešvarumo pilnais. Tai didžiausi Kristaus ir Jo mokslo priešinkai šiandien.

Kiekvienas mūsų turėtų stengtis geriau pažinti Kristaus mokslą, sekti kilnų Jo doros pavyzdį ir pagal Jo mokslą gyventi. Seniau viduramžiuose buvo riteriai, kurių pareiga buvo globoti ssilpnuosius, ginti skriaudžiamuosius ir visiems kokiui nors būdu gera daryti. Jie

keliavo aplink visą tų dienų pasaulį gindami Bažnyčią ir kovodami už tiesą. Jų tvirta jėga sulaikė pagonių antplūdžius ir sustiprino Bažnyčios valdžią. Mes vienuoliai irgi esame tokiais riteriais. Mūsų laikais pykčio, neapykantos, skriaudų, yra, turbūt nemažiau kaip senovėje. Kiekvienas mūsų privalo būti toks riteris geradarys, kurs, atmindamas Kristaus dorovę, kovotų su visokiomis blogybėmis, ypač su pykčiu, neapykanta, kerštingumu ir kitais blogais darbais, nes tik patys save išsitobulinę galėsime Kristaus mokslą ginti ir skleisti.

Stengkimės vengti pykčio, neapykantos, keršto, skriaudų, o darykime savo artimiems gera; tik tada žydės pasaulyje laimė, taika ir ramybė, nes Viešpats Jėzus sakė: "palaiminti tie, kurie klauso Dievo žodžio ir laikosi jo."

Apie švč. Paną Mariją pasakyta šv. Rašte, kad "ji domėjosi V. Dievo žodžiais ir juos svarstė savo širdyje" (Luk. 2, 19-51). Tai puikus mums pavyzdys. Juo stengkimės visuomet sekti. Prašykime šv. Dievo Motinos, kad ji išprašytų mums malonės tinkamai suprasti ir ateityje dėstyti Kristaus mokslą, ir kitiems naudingai jo išklaudyti, kad mes, pasak šv. Pauliaus, ir patys save išgelbetumėm ir tuos, kurie mūsų klausys (I Tim. 4, 16).

Medaljonai atminčiai įsteigimo Pirmosios Žemaičių vyskupijos ir Pirmosios Lietuvos Bažnytinės Provincijos

Ar Mes Žinome, Kur Skubame?

V IENAS žymus britas, Huxley, kartą vyko į Britų draugijos susirinkimą Dubline. Pervėlai pasiekęs stotį, jis išoko į taksį ir pasakė šoferiui: "Važiuoki skubiai".

Automobilis lėkė gatvėmis. Po kiek laiko Huxley paklausė:

— Ar Jūs žinote, kur mes turime nuvažiuoti?

— Ne, — atsiliepė tas, — aš nežinau, bet vistiek, mes važiuojame labai greitai. —

Iš dalies tai yra vaizdas moderniojo, dabarties gyvenimo. Mes lekiame, skubame kiek išgalėdami, ir nežinome kur. Gyvename, o pilnai nežinome gyvenimo prasmės. Dienos lekia, kaip pašėlusios, ir mes nepatikriname, kuria kryptimi mūsų gyvenimas turi eiti. Daug turime skubių darbų ir rūpesčių, o vieną pagrindinį taip ir užmirštame.

Ar norėsi visiems įtikti?

Kartą į vieną ne taip jau didelę parapiją atvyko kunigas. Pas jį atbėgo moterėlė su kiek nekontroliuojamu liežuviu, ir jam tarė:

— Jūs čia atvykote... Bet aš nesuprantu, kaip Jūs drįstate manyti, kad įtiksite šiems visiems septyniems šimtams parapijos žmonių?!

Kunigas tartum pati Apvaizda greit pakišo atsakymą:

— Aš neatėjau į šią vietą patikti 700 žmonių. Aš turiu uždavinį patikti tik Vienam — Dievui, ir jei aš patiksiu Jam, visa kita bus gerai.

Tas vienas pagrindinis uždavinys turėtų ir mums visiems rūpėti. Jeigu mes patiksime Dievui, tada mes įtiksimė ir žmonėms ir patiems sau. Tai yra mūsų svarbiausias gyvenimo siekimas, kurio neturime išleisti iš akių.

Gabus mimikos pamėgdžiotojas

Kartą vienoje Londono tavernoje sėdėjo jaunas advokatas su savo draugais. Jie buvo linksmi, truputėlį išsime-

tę. Draugai, žinodami, kaip advokatas puikiai moka pamėgdžiot mimiką, ėmė jį įkalbinėti, kad jis vyktų į bažnyčią, kur tą vakarą pamokslavo kunigas, ir kad jis įsižiūrėtų į jį ir pasistengtų pagauti jo mimiką ir paskiau palinksmintų juos pamėgdžiodamas.

Advokatas išėjo. Pasitaikė, kad kunigas tą vakarą sakė pamokslą tema: "Pasiruoški sutikti Dievą". Kunigas pamokslą sakė taip giliai ir iškalbingai, taip pataikė tam advokatui į širdį, kad tai jam padarė tvirtą įtaką. Kai jis sugrižo į taverną, draugai ėmė jį klausiti:

— Na, kaip, gerai pagavai tą kunigą?

— Ne, brangieji, ne aš jį, o jis mane pagavo, — ir advokatas paliko savo draugus, pats pasirinko dvasininko pašaukimą tapdamas vienu geresniųjų pamokslininkų.

Ir mes dažniau įsiklausykim į Viešpaties žodį pamoksluose, šv. Rašte, gerose knygose. Jis pagaus mus, jis patrauks mus prie gero ir prilaikys ištikimais Viešpačiui.

Tačiau neužtenka tik patiems žinoti tikrąjį kelią ir juo sekti, tik patiems būti ištikimais Viešpačiui. Reikia dar ir kitus stengtis palenkti į gera.

Vienas nuotykis po pamokslu

Kartą vienas pamokslininkas sakė pamokslus viename Amerikos mieste. Klausytojų tarpe jis pastebėjo ir jauną, pažįstamą advokatą. Pasibaigus pamokslui kunigas priėjo prie jo, ir dvasinio uolumo kupinas, prabilo:

— Ar Jūs esate Krikščionis?

— Taip, aš save laikau krikščionimi, — atsiliepė advokatas.

— Ar Jūs stengiatės ir kitus prie Kristaus pritraukti? — vėl paklausė kunigas.

— Ne, čia ne mano, o Jūsų, kunigų, dalykas. Mano pašaukimas yra praktikuoti teisę, o Jūsų — apaštalauti.

Kunigas atvertė Apaštalų Darbų,

Aplankykite Jėzų

VARGIAI šiandien pasaulyje rastumėm tokį žmogų, kuris vienu arba kitu būdu netrokštų laimės. Tačiau šios laimės bejieškojās užmiršta, visiškai apleidžia tikrosios laimės šaltinį — Jėzų Kristų, Dangišką Išganytoją, Švč. Sakramente.

Prieš įžengimą dangun Mūsų Dangiškasis Išganytojas apaštalamis tarė: "Ir štai, aš esu su jumis visas dienas, iki pasaulio pabaigai" (Mato 28, 20).

Jis laiko duotąjį įžadą pasilikdamas su mumis Švč. Sakramente, mūsų bažnyčių altoriuose. Jis pasiliko Švč. Sakramente, ne vien tik dėl to, kad mes galėtumėm Jį priimti Šv. Komunijoje, bet ir, kad Jis užtartų mus savo Dangiškajam Tėvui, kad Jis priimtų mūsų atsilankymus, visas mūsų maldas.

Pasilikti čia žemėje Švč. Sakramento pavidale, begėdiškiems netikinčiųjų, eretikų, ir nusidėjėlių darbams, reikalavo neapsakomai didelės meilės. Net tie kurie sakosi myli Dievą, savo apsileidimu, nedėkingumu ir šaltumu įžeidžia Jo meilę.

Mūsų Dieviškasis Išganytojas per

(AR ŽINOME KUR...)

vienos Šv. Rašto dalies, aštuntą skyrių ir paprasė advokatą paskaityti. Jis paskaitė mintį:

— Tie, kurie buvo išblaškyti svetur, ėjo visur, skelbdami žodį.

— Bet tai buvo apaštalai, — tuojau pratarė advokatas, pakėlęs galvą.

— Skaityk toliau, — skatino kunigas.

Advokatas skaitė:

— Tie, kurie buvo išblaškyti svetur...išskyrus apaštalus.

Dabar advokatas nebeturėjo ką pasakyti.

Taip, ne vien apaštalų, ne vien kunigų darbas yra traukti žmones prie Dievo. Visų pareiga eiti išganymo keliu ir kiek galima vesti juo kitus.

beveik dvidešimts amžių pasiliko Švč. Sakramente dieną ir naktį, kad mes galėtumėm prieiti prie Jo visuose savo reikaluose. Niekas neįžeidžia Jo Saldžiausią Širdį taip kaip mūsų niekinimas ir nepriėmimas Jo malonių, mūsų nedėkingumas Jo neapribotai meilei, Jo aplankyme apsileidimas ir malonių neprašymas. Jis trokšta, kad mes tyra širdimi ateitumėm pas Jį prašydami reikalingų malonių: Jis visas suteiks.

Visų dvasinių pratybų, išskyrus Švč. Sakramento priėmimą ir Šv. Mišių išklaušimą, naudingiausia mums yra aplankymas Jėzaus Kristaus gyvenančio mūsų tabernakuluose. Mes išigyjame daugiau malonių trumpame laike aplankydami Švč. Sakramentą negu iš visų kitų dienos gerų darbų. Už tai reikia kiek galima aplankyti Jėzų Švč. Sakramente, juo dažniau, juo geriau.

Praeidami bažnyčią įeikime pasikalbėti su Jėzumi. Juk yra paprotis užkalbinti gatvėje sutiktus draugus, tačiau geriausią mūsų draugą, Bažnyčioje, apart šventų dienų, retai aplankome. Kodėl tad, negalime Bažnyčion įėję su Juo truputį pasikalbėti? Jis mums suteiks didžiausių malonių, paguos mus.

Beabėjo mes praeityje pastebėjome kai darbaiš apsikrovęs žmogus sustoja ir svajoja. Šypsena apima jo veidą, gal ašara pasirodo jo akyse; meilei — šypseną — mažam prasikaltimui — ašara.

Kodėl mes panašiai negalime daryti Jėzui. Minutei mielai apmąstyti, už mažą prasižengimą sukalbėti gailesčio aktą. Ne butinai reikia bažnyčioj būti — Dievas išklauso visas maldas kur tik mes esame.

Jeigu kada ir mums atsitiktų aplankyti Jėzų, nepamirškime Jo Šv. Motiną. Nes mes negalime atskirti Jėzų nuo Marijos ar Mariją nuo Jėzaus. Apsilankant pas draugą niekad nepamirštame pagerbti jo motiną. Taigi apsilankant su Jėzumi Šv. Sakramente pasveikinkime irgi Jo Motiną.

Jėzus suteikė mums tą neišsemiamą Malonių šaltinį, kad jame sunkumuose rastumėm paguodos ir ištvermės šios žemės kryželius nešti.

Kataliko Pasikalbėjimas su Maikio Tėvu

NEBEPRISIMENU kada ir iš ko man teko girdėti pasakojimą apie du jaunus žmones. Tiksliau, apie vieną jauną mergaitę ir bernaitį. Abu jie buvo gimę ir augę tame pačiame sodžiuje. Vaikystėje kepdavo drauge prieš saulutę iš smėlio bandeles, o atėjus brendimo metams abu pajuto, vos begalį sulaukti dienos darbų pabaigos. Kiekvieną vakarą jis aplankydavo mergaitę, ir kiekvieną vakarą mergaitė palydėdavo jį iki kiemo vartelių. Vasarą dar prisekdavo prie atlapo kokią nors kvepiančią gėlę, nuskinusi iš jos pačios rūpestingai išravėto darželio. Jam nuėjus, mergaitė dar ilgai rymodavo ant medinių kiemo vartelių ir jos vaizduotėje iškildavo puošniai išpuošti bromo vartai ir ji pati, baltais kaip sniegas rūbais apsirėdžiusi, su rūtų vainikėliu ant galvos, o ausyse imdavo skambėti iškilminga vargonų muzika.

Prieš eidama gulti suklupdavo ji po aukštu mediniu kryžium, čia pat ant kiemo stovinčiu ir nė nepajusdavo, kaip iš visos širdies išsiverždavo posmai:

Ak, Dieve, aš prie Tavo kojų
Prisiekiu būt jo amžinai...

Tačiau svajonės ir pažadai nevisados išsipildo ar būna ištesėti. Taip buvo ir ši kartą.

Vieną vakarą, kaip paprastai, atsi sveikinant prie vartelių, bernaitis išdės-tė jai savo planus. Girdi, tu žinai, kad aš tave myliu ir kad mes amžinai vienas kitam priklausom. Tačiau mes esam jauni ir mums nėra ko skubėti. Ir kada pagaliau jis pasakė, jog norįs pirma išvažiuoti į tolimą turtingą šalį, užsidirbti daug pinigų ir tik tada daryti vestuves, mergaitės širdelė neišlaikė. Gailiom ašarom pravirko. Bernaitis ją ramino, kad jis tikrai sugrįšiąs, kad daug pinigų parsivešiąs. Išdėstė kokius gražius namus pasistatysią ir kaip laimingai, burio papurgalvių vaikučių apsupti, jie gyvensią.

Mergaitė patikėjo jo žodžiams ir aprimo, o bernaitis iškeliavo į tolimą turtingą šalį.

Kiekvieną vakarą mergaitė ateidavo prie vartelių ir laukdavo jo sugrižtant.

Daug vasarų peržydėjo jos darželyje, daug kartų jau buvo užkasusi žemėmis rūtas, kad per žiemą nesušaltų, o jis vis negrižo ir negrižo.

—Tė kėp jam toj aukso šaly sekėsi? — neiškentęs pareiškė savo susidomėjimą Maikio Tėvas.

— Nekaip. Sunku buvo gauti darbo. Nuvažiavo į kitą šalį, iš tos vėl į kitą, kol pagaliau prasigyveno šiaip taip ir įsikūrė. Besibastydamas po įvairias šalis ir susipažinęs su daugybe naujų žmonių, savo jaunystės dienų draugę net visai užmiršo. Ir tik po daugelio metų, jausdamas, kad ir kitas gyvenimas nebe už kalnų, nusprendė, anot senų žmonių priežodžio, bent kaulus į gimtąją šalį pernešti.

Po ilgos kelionės, vieną vakarą, saulutei vos nusileidus, perkeliama jis į gimtąjį sodžių. Gi žiūri...prie vos besilaikančių vartelių rimo balta, kaip žydinti obelis, senutė ir, atpažinusi jį, puola jam ant kaklo šaukdama: o vistik tu sugrižai! Neveltui aš tavęs penkiasdešimt metų laukiau!... Ir abu apsipila tyro džiaugsmo ir ilgesio ašarom...

— Taip būna tik pasakose, bet ne šitoj kontrėj, — po ilgokos tylos liudnu balsu pasakė Maikio Tėvas. Ką, čia daug kalbėt! Su nuosavu vyru, su nuosava žmona čia daugybė nė metų neišgyvena. Divorsus čia ima ne vien cicilikai, bet ir katalikai.

— Nevadink tik tu, Maikio Tėve, tokių katalikais! Ar tu žinai, kad jaunavedžiai prisiiekia prieš patį Dievą vienas kito amžinai neapleisti? Supranti: PRISIEKIA! Už kreivą priesaiką teisme liudininkui gresia kas tai ar tik ne septyni metai sunkiųjų darbų kalėjimo. Kareivis, sulaužęs priesaiką vadinamas

tėvynės išdaviku ir karo lauko teismo sprendimas būna tik vienas: sušaudyti! Tai kokia bausmė reikėtų bausti tuos kurie dėl menkniekio sulaužo prieš Altorių padarytą priesaiką? Ir tu dar vadinai tokius katalikais! O aš tau sakau, kad toks vyras, ar tokia žmona, kurie jieško skyrybų, yra bjauresni už stabų garbintojus. Tai yra šių laikų Kainai, kurių, — anot misijonieriaus Tėvo Bružiko žodžių, vieną dieną dieviškasis Teisėjas paklaus: o kur tavo vyras?... o kur tavo žmona?... Tu, Maikio Tėve, gali netikėti mano žodžiams, bet klausyk ką sako pats Dievas Apaštalo lūpomis: "Bet jei kas nesirūpina savaisiais ir ypač namiškiais, tas išsigynė tikėjimo ir yra piktesnis už netikintį."

Man teko augti Lietuvos sodžiuje, tačiau man neteko girdėti atsitikimo, kad paprasti sodžiaus žmoneliai būtų išsiskyre. Nėra namų be dūmų! Riemėsčių būdavo, bet nesiskirdavo. Priesaika jiems buvo šventa ir nelaužoma.

Štai Maikio Tėve, kur mūsų tėvynės pranašumas! Ne turtais, ne blizgančiais automobiliais ir puikiais apartamentais, bet tikrai Dievą mylinčiomis širdimis. Nes brangiausiais baldais ir kilimais išklotas susimetėlių butas. Dievo akyse yra bjauresnis už dvokiantį, pilną mėšlo, tvartą. Štai dėlko Kristus geriau pasirinko Betliejaus tvartelį, bet ne ištvirkusių pagonių ir fariziejų puošnius rūmus.

Ir jeigu tu manai, kad tokios ištikimybės atsitikimas, kurį pradžioje tau atpasakojau, gali būti tik pasakose, tai aš galiu tau tik tiek pasakyti, jog šimtakart lengviau buvo tai pasakos mergaitei laukti 50 metų, negu tai ar tam, kurie išgyvena su girtuokliu, pikčiurna, ar su paraližuotu ligoniu, 20 metų!

Gi tokių pasakų mergaičių buvo pilni Lietuvos sodžiai ir vienkiemiai. O tai buvo dėlto, kad tų žmonių gyvenimo centre stovėjo ne pinigas ir ne "good time", bet Bažnyčia!

* * *

Atimk pasauliui motiną, jis liks juodosios mirties jūra, liks užgesęs meteoras, liks tik be prasmės niūksantis grabas.

Liga ir Kančia

AR nori būti sveikas? klausia Išganytojas trijų dešimtų aštuonerių metų ligonį prie Betsaidos tvenkinio (Jon. 5, 6). Panašiai Kristaus klausė ir Jericho akląjį: "Ko nori, kad tau padaryčiau?" (Luk. 18, 41). Klausimo dalis "Ko nori?" visam klausimui duoda gilios prasmės. Ją bus supratęs Betsaidos ligonis. Jis ima pasakoti, ka daręs, kad pasveiktų, ir kad toliau nieko nebegalėjęs daryti, lyg norėdamas pasakyti: Turiu valią ir ją kaip galėdamas panaudojau.

Valia ir liga

Kaip valia gali paveikti ligą ir pasveikimą? Ar nori kas sirgti? Ar rasi ligonį, kurs nenorėtų pasveikti? Bet esama įvairios valios. Tvirta, įsakanti valia ir ligoj gali daugiau, negu paprastai manome.

Sveika valia gali net nuo ligų apsaugoti, gali padėti greičiau pasveikti, gali ir turi vadovauti ligos metu. Bet labai dažnai, ligai užklupus, valia susmunka, nuo ligos apsikrečia. O ar negalėtų gydytojai ir valią kartais į padėjėjas pasikviesti?

Tariamieji ligonys

Yra ir tariamų ligoniu. Jiems tinka ispanų rašytojo Calderono žodis: Kitos ligos nelauk, ne, tavo sunkiausia liga tai tu pats.

Nuo tos ligos tėra vienas vaistas: ligūstą valią reikia tinkamu darbu padaryti sveika valia.

Ką sakyti apie kasdien didėjančią klasę nervingų žmonių, neurastenikų? Mes gailimės jų ir nemanome be niekur nieko kaltę jiems patiems suversti. Bet ir šiuo atveju valios energija ne kartą galėtų kančią pradžioj sulaikyti, ją sušvelninti. Kūno ar nervų silpnumu dažnai esti sielos ar valios silpnumas.

Šių laikų nervų ligos

Neurastenija virto tam tikros rūšies epidemija. Plėstis jai ypač padeda tam tikra "dailioji" literatūra ir menas, pasismaginimų jieškojimas, alkoholis, neišmintingas gyvenimas, moderniojo gyvenimo skuba, neramumas. Nuo apsi-krėtimo galėtų apsaugoti, ligą sulaikyti tik tvirta valia, savo galią įrodanti darbu. Bet to valia nepadarys, gydantis vien gulėjimu. Išjungus valią, nervai pasigauna visą valdžią, tampa namų engėjais. Per sunkus darbas nervus alina, saikingas darbas juos gydo ir grūdina.

Blogiausi ligonys yra ne tie, kurie sunkiai, bet kurie lengvai serga. Mažo negalavimo greičiausiai atsikratysi jo nepaisydamas. Vienas gydytojas pasakė: Kad gerai jaustumės, turi turėti mažą ligą. Šv. Pranciškus Salezietis pastebi: Niekad geriau nesijaučiu, kaip tada, kai ne kaip jaučiuos.

Tos mažos ligos nieku būdu neturėtų ardyti namų tvarkos, pareigų atlikimo, sugyvenimo.

Nei per anksti nei per vėlai

Nepasiduoti ligai per anksti, bet ir ne per vėlai. Gydytojas pasakys, kada darbą mesti, kada vyriausią būstinę perkelti į ligonio kambarį. To meto nudelsimas iki visiškai palūžtant nebūtų valios tvirtumas, tai būtų tik neprotingas užsispyrimas, blogas brangių turtų panaudojimas.

Kai visi kūno sąnariai pasiduoda ligai, kai galva patenka į nelaisvę ir mąstyti nebesugeba, valia dar turėtų nepasiduoti, nors visų ginklų jau būtų netekta ir beliktų ginti tik pilies vidų.

Liga — kūno ir sielos karas

Kiekviena sunki liga yra tam tikros rūšies karas. Reikia priešą nugalėti ir priversti trauktis, o jei tai negalima, stengtis laimėti jį kaip draugą ir padėjęją. Ir viena ir kita tegali tik tvirta valia, gydytojui padedant. Žmogus dažnai linkęs savo jėgas pervertinti, o sugebėjimo kentėti neįvertinti. Kūno ligos verčia sielą kentėti. Bet siela yra tiek savarankiška, kad ir ligūstame kūne gali

išlikti sveika. Jeigu jai nebeužtenka jos pačios jėgų, antgamtinė pagalba gali jai padėti.

Kai sunki liga staiga ar po tam tikrų ženklų žmogų užklumpa, dalykas yra rimtas, valanda svarbi. Veltui tada laiko gaišinimas dejavimu, krintimusi. Vyriausiąją komandą tuoj turėtų perimti valia ir ramiai, bet tvirtai įsakyti tai, ko reikalauja rimtoji padėtis. Tik jei ir ją liga nugali, komandą perima gydytojas.

Ligos perkėlimas į aukštesnę sritį

Įsakyti sugebančiai valiai tenka daug laikinių dalykų sutvarkyti. Bet ji neturėtų pamiršti ir svarbiausio dalyko: kad visa liga nedelsiant iš natūralaus būvio būtų perkelta į šventąją religijos, tikėjimo, Dievo tarnybos sritį. Tikinti siela, ligos susikaupus, pirmiausia žvelgia į Dievą, imasi nuolankios maldos, prašydama Jo palaimos, jėgų kentėjimui, sveikatos gyvenimui ar malonės mirčiai.

Todėl krikščionis ligoj rūpinasi, dieną po dienos, kad jo visos kančios, visi skausmai virstų auka, atgailos, padėkos, liaupsinimo auka, kad jis savo sergantį kūną aukotų Dievui kaip gyvą, šventą, patinkamą auką (Rom. 12, 1), kad ir ligos dienomis šlovintų Dievą savo mariu kūnu (1 kor. 6, 20).

Ramintojas ligoj

Žmogus tuoj pasijunta esąs Kristaus sąnariu (1 Kor. 6, 15), jis tiki ir žino, kad jo kančia siejasi su Kristaus kančia. Jo akys ir širdis atsiveria: Skausmų Vyras ateina pas jį ir kviečia nešti kryžių. Jis jau nebe vienas: jis turi kančios draugą, ramintoją. Savo kančią jis pasvenčia Kristaus kančia. Jį prikelia Dievo Žmogaus pavyzdys. Šią kančios ir meilės bendravimą jis atžymi Šv. Komunija.

Dėl to, žinoma, liga neliauja buvusi liga, neliauja naikinti kūna ir alinti siela. Bet ji paliauja būti prieš galia, kuriai tik vergiškai pasiduodama. Siela susitaiko su ja. Valia dirba drauge su ja. Ir pamatom, kad liga ir kai ko gero teikia.

Vertė A. Tyruolis

Su Mūsų Bendradarbiais

KAIP GIMĖ MARIANAPOLIS
J. Budzeika, MIC

MARIANAPOLIS yra Naujosios Anglijos, Connecticut valstybėje, prie 200 ir 193 kelių sankryžos Thompsons, kuris daugumoje apgyventas turtuolių. Marianapolį galima pamatyti tik į jį įėjus ar įvažiuavus: medžiais apaugusi vietovė paslepia jį nuo kiekvieno praeivio akių po savo šešėliais taip, kad iš toli jo nesimato. Be to jis atitrūkęs toli nuo visokių didelių centrų ir miestų — jų triukšmas ir dulkės Marianapolio nepasiekia. Jo kaimynais yra nedideli miesteliai: iš žiemų pusės Webster, kuriame yra stipri lenkų kolonija, o iš pietų — Putnam, prancūzų kolonija. Marianapolis išaugo kaip lietuvių centras, tačiau visos lietuvių kolonijos yra nuo jo toli: Worcester, Mass. ir Providence, R. I. apie 27 mylios, Boston, Mass., apie 60 mylių, Waterbury, Conn., — apie 80 mylių ir t. t. Tiesa, apie tris mylias į rytus nuo Marianapolio kuriasi Nekalto Marijos Prasišėjimo seserų vienuolynas, kuris auga į labai stiprų lietuvių židinį ir jau pradėjo į save atkreipti katalikiškosios lietuvių visuomenės akis.

Rūmų istorija

Pirmasis Marianapolio statytojas ir savininkas buvo Norman Bruce Ream, kilęs iš turtingos pirklių giminės. Savo jaunystę jis praleido savo tėvo ūkyje, Pensylvanijoje. 1861 m., kilus civiliniam karui Amerikoje, jis buvo paimtas į kariuomenę, dalyvavo kovose, buvo du kart sužeistas. 1876 m. vedė žmoną Ca-

* * *

Ar esi pasiryžęs gyventi? Jeigu taip, tai neleisk niekais laiko, nes tai yra medžiaga, iš kurios yra suauštas gyvenimas.

B. Franklinas

Žmogaus sąžinė yra nuosavas įstatymas, sulig kuriuo jis privalo elgtis.

G. Moore

roline Thompson Putnam, Dr. John Putnam dukterį. Savo karjerą jis pradėjo grįžęs iš kariuomenės. Kaip jo giminė buvo didelių verslininkai, taip ir jis išaugo į pasaulinio masto milionierių. Vargu ar buvo Amerikoje nors vienas toks klubas, korporacija, kompanija, kurioje N. B. Ream nebūtų dalyvavęs. Vyriausioji jo duktė Marion B., gimusi Chicagoje, mirus pirmam jos vyrui buvo ištekėjusi už Vonsiatskio, kurio tėvas buvęs Lietuvoje, Kražiuose rusų policijos viršininkas ir veikęs Kražių skerdynių metu. Šiandien Vonsiatskienė yra našlė ir gyvena Thompsons šalia Marianapolio.

Marianapolis tada nesivadino Marianapolis, bet Carolyn Hall. Tai buvo dideli ir labai puošnūs rūmai, statyti geriausių to laiko architektų Shepley Ruttan and Coolidge iš Bostono. Rūmai turi daug kambarių ir salių, statytų kolonialiniam stiliuje ir labai turtingai įrengtų. Patys palociai yra viduryje gražaus parko, kuris taip pat buvęs labai turtingas įvairiais ir iš įvairių kraštų surinktais reto grožio medžiais ir gėlėmis. Įvairios rūšies ir spalvų medžiai, dar įvairesnės gėlės savo žiedais sudarė tokią žavią ir patrauklią parko dekoraciją, kad praeivio akis už jo užkliuvus negalėdavo atsigerėti. Šalia parko yra miškas, kuriame išvedžiota ir visokiais vingiais išvingiuota apie septynios mylios kelių atostogaujantiems ir svečiams pasivažinėti arba arkliukais pajodinėti. Šie rūmai tarnavo N. Ream šeimai kaip vasaros rezidencija. Todėl ir visa aplinka čia buvo sudaryta kuo didesniai žmonių polisiui.

Kaip rūmai atiteko lietuviams

Kada 1926 metais Tėvų Marijonų Kongregacijos generolas arkv. Jurgis Matulevičius ir kun., vėliau vyskupas, P. Būčys, MIC, vyko į Eucharistinį Kongresą Chicagoje, jie abu galvojo grįždami atgal pasiimti su savim drauge ir marijonus, kurie čia buvo atvykę nuo 1913 metų ir jau besikuria. Bet kada jie at-

vykę pamatė geras sąlygas TT. Marijonų Kongregacijai kurtis ir plėstis Amerikoje, jų ne tik iš čia neatėmė, bet dar juos padrašino, laimino ir kuo galėdami rėmė. Taip dar tais pačiais 1926 metais Hinsdale, prie Chicagos, Marijos Kalneliuose buvo įkurta pirmoji lietuviškoji berniukams kolegija visoje Amerikoje, kurios direktoriumi arkivyskupas J. Matulevičius, pritariant provincionolui kun. F. Kudirkai ir provincijos tarybai, paskyrė kun. Joną Navicką, MIC. Pasisekimas buvo didelis. Mokinių skaičius į mokyklą ir pašaukimų į TT. Marijonų Kongregaciją augo diena diena.

Greitu laiku visos turimos patalpos pasidarė ankštos ir mažos, taip, kad jau visų žmonių nebepajėgė sutalpinti. Tada pradėta jieškoti naujos erdvės ir naujų patalpų lietuviškai kolegijai. Bejieškodamas jis pasuko nuo Chicagos į rytus ir atvyko į Naująją Angliją. Čia Tėvai Marijonai, padėdami kun. J. Jakaičio, tuomet buvusio Šv. Kazimiero parapijos klebono Worcester, Mass., netikėtai rado tiek lietuvių kunigų, tiek visos katalikiškos lietuviškos visuomenės didelį ir šiltą pritarimą, nes Naujoje Anglijoje tada kaip tik tokio lietuviško

11 organizacinio židinio ir trūko. Todėl kun. J. Navicko planas bei sumanymas visiems labai patiko, mielai buvo visų sutiktas ir visais būdais remiamas.

Plano įgyvendinimui žmonės aukėjo tada ne smulkiais centais, bet šimtais ir tūkstančiais dolerių. Tik pačioje projekto pradžioje buvo suaukota 40,000 dolerių, o anais laikais dolerio vertė buvo daug didesnė, kaip šiandien, ir žmonių uždarbiai daug menkesni. Bet, nežiūrint visų sunkumų, žmonės buvo labai dosnūs, kitas net ir paskutinį savo centą atiduodavo.

Taigi 1931 metais TT. Marijonai lietuvių nuoširdžiomis aukomis įsigijo Thompsone dabartinę Marianapolio nuosavybę ir į ją perkėlė iš Marijos Kalnelių savo pirmąją lietuviškąją berniukų kolegiją, kurią pavadino švč. Mergelės Marijos vardu, angliškai — St. Mary's College. Tačiau čia tokių Marijos vardu pavadintų mokyklų buvo labai daug. Todėl kun. J. Navickas, kad lietuvių mokykla labiau išsiskirtų iš kitų, ir jos vardas nesipainiotų su kitų mokyklų vardais, pavadino ją nauju Marianapolio vardu, 1933 metais įregistravo Connecticut valstybės legislatūroje ir gavo do-

V. Kašubos bareljefas Jėzaus Sirdies altoriui Marianapoly vaizduoja spinduliuojančią Kristaus figūrą, atvira širdimi kviečiančią studentą, kareivį ir kunigą. Tolumoje matos kolegijos portalis.

kumentą — čarterį. Taip 1933 metais gimė Marianapolis Amerikoje. Marianapolio Kolegijos ir TT. Marijonų, Rėmėjai, tartum gelbėdami pirmąjį kolegijos vardą, 1933 metais lapkričio mėn. 26 dieną savo seime nutarė sukelti 6,000 dolerių sumą ir įsteigti Švč. Mergelės Marijos Nekalto Prasidėjimo stipendiją, iš kurios procentų galėtų studijuoti bent vienas neturtingas studentas toje pačioje kolegijoje.

Lietuvybės centras

Įsikūrus lietuviškai mokyklai, Marianapolis savaime pasidarė visos N. Anglijos lietuviybės centru. Prasidėjo judėjimas į visas puses: čia vyko įvairūs susirinkimai, suvažiavimai, piknikai. Pati mokykla iš savo pusės leido gražų žurnalą "Studentų Žodį", turėjo savo chorą, orkestrą, scenos mėgėjų būrelį; darydavo minėjimus, rengdavo šventes, kviesdavo suvažiavimus, patys darydavo išvykas į lietuvių kolonijas su meniškai parengta programa: chorą, vaidinimais, orkestru, paskaitomis. Žmonės juos mėgo ir jų laukdavo. Lietuviai laikė Marianapolį savu, o gyventojus — lyg ir savos šeimos dalimi, nes pats Marianapolis gimė jų aukomis, o studentai buvo tikri jų vaikai. Todėl ši vieta buvo jiems visada miela ir maloni tiek savo gamtos grožiu, tiek dvasiniu artumu. Muzikinėje dalyje su kolegijos studentais Marianapolyje ypač daug pasidarė brolis muzikas ir kompozitorius Jonas Banys, MIC, kuris ir dabar tebegyvena Marianapolyje. Nors jo amžius jau lenkia jį, tačiau savo dvasia vis dar jaunatviškas ir energingas.

Mokyklos šventovė

Kada TT. Marijonai perkėlė iš Marijos Kalnelių į Marianapolį savo mokyklą, drauge su ja persikėlė tėvų dalis. Tad Marianapolyje šalia mokyklos įsikūrė ir vienuolynas. Gražiausia salė iš visų mokyklos patalpų buvo paskirta vienuolyno, drauge ir kolegijos, koplyčiai, kuri buvusiųjų savo savininkų buvo naudojama kaip reprezentacinė vieta priėmimams. Milionieriui N. B. Ream pinigų netrūko, todėl visoje rūmų staty-

boje ir jų įrengime netaupyta: visur dvelkė didelė prabanga, žibėjimas, turta. Dabartinė koplyčios salė taip pat buvo įrengta su didele prabanga. Jos stilius kolonialinis, kaip ir visų rūmų. Viduje daug kolonų, nišų ir gipsatūrų; sienos buvo išklotos raudono šilko gobele nu. Tačiau nieko nėra amžino. Nežiūrint kaip puošniai ir tiksliai buvo šie rūmai pastatyti, šiandien tiek pats pastatas, tiek jo vidus buvo reikalingi remonto.

Dabartinis Marianapolio vienuolyno viršininkas Tėvas Stanislovas Saplys, MIC, pirmoje eilėje susirūpino koplyčios atnaujinimu taip, kad ji savo forma nebūtų panaši į buvusią pokylių salę, bet į maldos namus, kuriuose gyvena Dievas.

K. Bitikas

L a i m ė

Beribės jėgos, išminties ir gyvybės dėka
Prasiskleidė žiedas pasaulių,
Gimdydama laiką.

Pragydušion laime žemelėn Praamžio
ranka

Įkurdino žmogų pasaulį
Valdyti, kaip vaiką.

Po nuopolio žmonės atgavę dangaus
įsūnybę,

Stebėdami dievišką meilę,

Apvaizdos kelius,

Dvasia tobulėjo; galingai mintis
išsivystė,

Kad žemę palikti net gaila

Kelis metelius...

Nušvinta nauji Išminties nesvajotieji
plotai,

Žinojimas džiūgina buitį

Naujajam pasauliui,

Pasemdama dieviškos laimės žmogus
neribotai:

— O, Viešpatie, gera mums būti,

Kur Tu viešpatauji!

Klausimai ir atsakymai

Mūsų apylinkėje gyvena žmogus apie kurį žmonės sako, kad jis yra apturėjęs gydymo malonę iš Viešpaties Dievo. Jis yra "septintas sūnus septinto sūnaus" ir žmonės sako, kad tai turi ką nors su jo galybe. Jis nevarato jokių maldų; jis nesiskelbia viešai. Jis neturi nustatyto mokesčio bet nuo kiekvieno apsilankančio ligonio priima dolerį. Sakoma, kad jis pagydo vien tik palytėdamas ligonį. Ar gali būti, kad šis žmogus būtų gavęs iš Dievo kokią nors ypatingą galybę gydyti? Ar katalikai gali pas tokią žmogų lankytis?

J. Ž., Brooklyn, N. Y.

Galimas dalykas, kad Dievas apdovanuotų tam tikrus asmenis ypatingomis dovanomis, kaip tai gydymo dovana. Tokios Dievo dovanos galimos net ir asmenims, kurie nepasižymi šventu gyvenimu. Bet tokiuose atvejuose visuomet yra pavojus, kad žmogus kuris savinasi tokią galybę yra arba apgaudinėtojas arba gauna savo galybę iš šetono. Kad tamstos minimas žmogus yra septintas sūnus septinto sūnaus, tas tai visai nieko nereiškia. Kas skaitliais tikėtų, tas jau nusileistų į prietarus. Kad šis žmogus ima po dolerį, tai dar nieko blogo, vienok manytume, kad toks Dievo ypatingai apdovanuotas žmogus vėlyk už dyka pavartuotų savo galybę kitus gelbėdamas. Ir su šiuo atsitikimu reikia eiti kartu su bažnyčia ir abejingai žiūrėti į šį žmogų. Jeigu sakytus kas nors, būk buvo šio žmogaus išgydytas, tegul tai įrodo tokiais tvirtais liudijimais ir įrodymais kaip kad bažnyčia priima pavyzdžiui Liurdo stebuklinguose išgijimuose per Panelės Švenč. Marijos užtarimą. Patariamą katalikams tokio žmogaus vengti ir pas tokią nesilankyti.

Ar žmogus nesimeldęs prie Panelės Švenč. Marijos gali patekti į dangų?

A. D., Sioux City, Ia.

Nors pamaldumas į Dievo Motiną Mariją nėra būtinais reikalingas išganymui,

jis labai daug pagelbsti. Toks pamaldumas yra ženklas, kad žmogus yra vertas dangaus. Šv. Jonas Damaskietis yra rašęs: "Pamaldumas į tave (Marija) yra Dievo duotas išganymo ginklas tiems kuriuos Jis nori kad būtų išgelbėti." Palaimintas Popiežius Pijus X yra pareiškęs: "Tas, kuris nėra bandęs kito kelio kaip tik tą kuris veda per Mariją, yra radęs tikresnį ir lengvesnį kelią visa sujungti su Kristumi."

Ar pakūtą reikia atlikti tuojau po išpažinties?

T. M., Omaha, Nebr.

Nebūtinai reikia pakūtą atlikti tuojau po išpažinties, vienok patariama tai padaryti, nes yra pavojus, kad žmogus galėtų paskui pakūtą užmiršti. Tačiau, jeigu nuodėmklausis paskirtą laiką pakūtos atlikimui, reikia jo nurodymų laikytis.

Kur randasi Panelės Švenč. Marijos Kapas?

H. B., Toronto, Kanada

Pagal padavimą vieta kur Šv. Marijos kūnas per tris dienas buvo palaidotas prieš jos paėmimą į dangų randasi šalia Getsemanės daržo Jeruzalėje. Toje vietoje randasi bažnyčia nuo penkto šimtmečio. Dabartinė bažnyčia buvo pastayta 12-tame šimtmetyje. Ji randasi pravoslavų rankose nuo 1757 metų. Kiti bažnytiniai rašytojai teigia, kad Marija mirė Efezo mieste.

Ką tai reiškia užkietėjimas nuodėmėje?

M. N., London, Ont., Kanada

Kas uždaro širdį visiems Dievo malonių akstinams, kas dėl kad ir palankių aplinkybių atsisako pataisyti gyvenimą ir daryti atgailą, toks parodo blogą valią ir nenorą taisyti, tuomi papildydamas sunkią nuodėmę. Užkietėjimas skaitosi viena iš nuodėmiu prieš Šv. Dvasią.

ŽINIOS iš katalikiškojo pasaulio

Sesuo Marija Mercy, kataliko senatoriaus Pat CeCarran iš Nevados duktė, išvyko Italijon, kur per vienerius metus studijuos meną Florencijos mieste.

• **Katalikai Japonijoje.** Nuo 1947 metų iki dabar Japonijos katalikų skaičius pašoko beveik 70%. Dabar Japonijoje yra 185.284 katalikų. Kunigų yra 1,048.

• **Valstybė užėmė bažnyčią.** Liuteronų arkivysk. Ingve Brillloth Švedijoje pareiškė, kad Švedų liuteronų bažnyčia stipriau negu bet kada yra įsitraukusi į Valstybės administraciją. Jis dar pasakė, kad šio įvykio mažai kas iš jų tikėjosi, ir daugelis jų tai apgailestauja.

• **Durkin rezignavo.** Darbo sekretorius prie prez. Eisenhowerio administracijos rezignavo. Jis buvo 14-tas katalikas turėjęs augštas pareigas prezidentiniuose kabinetuose. Kabinetas dabar lieka be kataliko nario.

• **Dėkingas, kad ne aklas.** Airijos premjeras Eamon de Valera padarė maldininko kelionę į Liurdą padėkoti Paneli Švenč. Marijai, kad iki šiol jis dar apsaugotas nuo grėšiančio aklėjimo.

• **60,000 maldininkų.** Į Neperstojančios Pagelbos Dievo Motinėls šventovę,

Uniontown, Pa., suplaukė beveik 60,000 maldininkų, bizantinų apeigų katalikų; ten per 12 dienų vyko atlaidai. Per tą laiką daugiau negu 25,000 priėjo prie Šv. Komunijos.

• **Amerikietis ir auksinė rožė.** Popiežiaus vardu, New Yorke diecezijos kunigas, prelatas J. McGeough apdovanojo Goa arkidieceziją Indijoje su auksine rožė kaipo dvasišku ženklui, kad Šv. Tėvas įvertina tikėjimo plitimą tame krašte. Auksinę rožę pašventino pats Popiežius Romoje.

• **Palaimino universitetą.** Popiežius Pijus XII atsiuntė pasveikinimo laišką Duquesne universitetui, Pittsburgh, Pa., universiteto deimantinio jubiliejaus proga. Taip pat suteikė apaštališką palaiminimą. Universitetas (katalikiškas) buvo įsteigtas 1878 m. Jis vedamas Šv. Dvasios vienuolių.

• **Mažai eina į bažnyčią.** Iš Anglijos 50,000,000 gyventojų, tikrai penki milijonai eina į bažnyčią, pareiškė Anglijos "radio" kunigas, pranciškonas Angelius Andrew.

• **Lenkai teisia vyskupą.** Lenkijos komunistai valdytojais pirmą kartą teisia katalikų vyskupą. Kielcų vyskupas Czeslaw Kaczmarek, trys kunigai ir viena vienuolė, kaltinami šnipinėjimu Amerikos naudai ir priešvalstybine veikla. Vienuolė anot komunistų, buvo jų ryšininkė su Amerikos ambasada Varšuvoje. Vatikano laikraštis griežtai užprotestavo prieš komunistų veiksmus, nukreiptus prieš katalikų bažnyčią, tardamas, kad toks teismas yra ne kas kitas, kaip atvira kova prieš Katalikų Bažnyčią Lenkijoje.

• **Katalikai pas nekatalikus.** Įvairiuose Amerikos nekatalikų universitetuose veikiantieji Newman katalikų klubai praneša, kad tose mokyklose studiuoja apie 320.000 katalikų studentų, kurie dėl lėšų stokos ar kitų aplinkybių negali pasinaudoti savais katalikiškais universitetais.

Žinios iš Lietuvos pasaulio

• **Australijos lietuviai.** Nuo 1948 iki 1952 metų iš viso į Australiją atvyko 8,705 asmenys iš Lietuvos. Tie skaičiai rodo tik atvykusiųjų kilimo vietas, bet ne asmenų tautybę.

• **Moterų Sąjungos valdyba.** Kat. Moterų Sąjungos 25 metų sukaktuvinis seimas, įvykęs Cicero, Ill., išrinko sekančią centro valdybą: pirm. Julia Mack; vice-pirm. Uršulė Daukantienė ir Augusta Šatkienė; rašt. Marijona Vaičiūnienė; išd. Elena Statkienė; Moterų Dirvą, Sąjungos leidinį, redaguos Matilda Pau-liukonienė.

• **Naujas laikraštis.** Kolombijoje Pietų Amerikoje išėjo naujas laikraštis "Kolombijos Lietuvos Žinios." Tai dvisavaitinis nepartinis leidinys kuris žada apimti ir atvaizduoti lietuvių gyvenimą toje šalyje.

• **Mirė kun. S. Stonis.** Širdies smūgio ištiktas pasimirė kun. S. Stonis, Orange, N. J., kur paskutiniaisiais metais ėjo ligoninės kapeliono pareigas. Jis buvo gimęs Lietuvoj 1895 m. Buvo klebonavęs Pater-son, Jersey City ir Bayonne, N. J. Pa-

laidotas iš Šv. Trejybės Bažnyčios New-ark, N. J.

• **Mokyklos fondas auga.** Šv. Antano mokyklos, Omaha, Nebr., statybos fondas auga. Per puse metų įnešta \$21,000. Dabar skola nukritus iki \$115,000.

• **Kerstenas aplankė Vliką.** Kongreso narys Charles Kersten su jį lydintiais Alto atstovais Antanu Rudžiu ir LAIC direktore M. Kižyte aplankė Vliką Vokietijoje ir dalyvavo Tarybos posėdyje. Posėdis, įrašytas į juostelę, buvo pas- kelbtas Amerikos Balso per radiją. Kerstenas pasakęs, kad Lietuvos laisvės rei- kalas yra ir Amerikos laisvės reikalas.

• **Kunigų Vienybės Seimas,** įvykęs Chicagoje, buvo vienas iš gausiausių dalyvių skaičiumi. Jame dalyvavo ir vyskupai V. Brizgys ir V. Padolskis. Pada- ryta daug svarbių nutarimų ir išnešta rimtų rezoliucijų. Į Kunigų Vienybės Centro valdybą išrinkti: pirm. kun. P. Katauskas; vicepirm. kun. J. Kuprevičius, MIC; sekr. kun. A. Juška; išd. kun. J. Makaras ir valdybos nariu kun. Jonas Malin.

Chicagoj įvykusio Kunigų Vienybės seimo dalyviai

PAMALDOS UŽ MIRUSIUS VISĄ LAPKRIČIO MĖNESĮ

“Pasigailėkite, manęs, pasigailėkite manęs, bent Jūs, mano prieteliai, nes Viešpaties ranka ištiko mane”. (Job. 19, 21).

Vienas Tėvų Marijonų Vienuolijos ypatingų tikslų yra melstis už skaistykloje kenčiančias sielas, labiausiai gi už savo mirusių geradarių — bendradarbių, ir už visas kitas, pavestas TT. Marijonų Vienuolijos ypatingoms maldoms.

Marian Hills Seminarijos koplyčioje bus laikomos sekančios viešos pamaldos už visas TT. Marijonų Geradarių, Bendradarbių ir visų kitų, jų maldoms pavestų, sielas:

1. Iškilminga gedulo procesija Vėlinės Dienos išvakarėse ir baigiant oktavą.
2. Lapkričio 2 dieną bus atlaikytos iškilmingos giedotinės šv. Mišios.
3. Per aštuonias Vėlinės oktavos dienas, kasdien aukojama giedotinės šv. Mišios.
4. Mišparai už mirusius giedami kas vakaras per visą oktavą.
5. Per visą lapkričio mėnesį, šv. Rožančius yra kalbamas kasdien.
6. Kunigai Marijonai per visas šv. Mišias, kasdien meldžiasi už pavestas geradarių sielas.
7. Kunigai ir Broliai Marijonai kasdien aukoja už mirusius: atliktus gerus darbus, įvairias maldas ir įgytus atlaidus.

Kviečiame, tad, ir Tamstą, nors dvasioje, dalyvauti šiose iškilmingose viešose pamaldose už skaistykloje kenčiančias sielas Marian Hills Seminarijos koplyčioje ir atsiųsti savo brangiųjų mirusių vardus, už kurių amžiną atilsį bus meldžiamasi per visą Vėlinės oktavą, šiuo adresu:

REVEREND FATHER SUPERIOR
Marian Hills Seminary
Clarendon Hills, Illinois